

Presse og Information

Den Europæiske Unions Ret
PRESSEMEDDELELSE NR. 16/22
Luxembourg den 26. januar 2022

Dom i sag T-286/09 RENV
Intel Corporation mod Kommissionen

Retten har delvist annulleret Kommissionens afgørelse, hvorved Intel blev pålagt en bøde på 1,06 mia. EUR

Kommissionens analyse var ufuldstændig og gav ikke mulighed for i tilstrækkelig grad at påvise, at de omtvistede rabatter havde haft evnen eller havde været egnet til at have konkurrencebegrænsende virkninger

Ved beslutning af 13. maj 2009¹ pålagde Europa-Kommissionen Intel, der er en producent af mikroprocessorer, en bøde på 1,06 mia. EUR for at have misbrugt sin dominerende stilling på verdensmarkedet for processorer² med x86-arkitektur³ fra oktober 2002 til december 2007 ved at gennemføre en strategi, der havde til formål at udelukke Intels konkurrenter fra markedet.

Ifølge Kommissionen var dette misbrug kendetegnet ved to typer kommerciel adfærd, som Intel udviste over for sine handelspartnere, nemlig ikke-skjulte begrænsninger og betingede rabatter. Hvad nærmere bestemt angår de sidstnævnte indrømmede Intel fire strategiske producenter af originalt udstyr (Dell, Lenovo, Hewlett-Packard (HP) og NEC) rabatter på den betingelse, at de købte alle eller næsten alle deres x86-processorer af Intel. På samme måde ydede Intel en europæisk forhandler af mikroelektronisk udstyr (Media-Saturn-Holding) betalinger på betingelse af, at denne udelukkende solgte computere udstyret med Intels x86-processorer. Disse rabatter og betalinger (herefter »de omtvistede rabatter«) sikrede de fire producenters og Media-Saturns loyalitet og forringede således mærkbart Intels konkurrenters muligheder for at konkurrere på grundlag af deres x86-processors ydelser. Intels konkurrencebegrænsende adfærd bidrog således til at begrænse forbrugernes valgmuligheder og incitamenterne til innovation

Kommissionen blev i det hele frifundet i det søgsmål, som Intel havde anlagt til prøvelse af denne beslutning, ved Rettens dom af 12. juni 2014⁴. Ved dom af 6. september 2017, som blev afsagt efter appel iværksat af Intel, ophævede Domstolen denne dom og hjemviste sagen til Retten⁵.

Til støtte for sin påstand om ophævelse af den oprindelige dom foreholdt Intel i det væsentlige Retten, at denne havde begået en retlig fejl, idet den ikke havde undersøgt de omtvistede rabatter under hensyntagen til samtlige omstændigheder i den foreliggende sag. I denne henseende fastslog Domstolen, at Retten ligesom Kommissionen havde støttet sig på forudsætningen om, at de loyalitetsrabatter, som en dominerende virksomhed indrømmede, efter deres art kunne begrænse konkurrencen, således at det ikke var nødvendigt med en undersøgelse af samtlige omstændigheder i denne sag og navnlig en AEC-test (på engelsk kendt som »as efficient competitor test«)⁶. Kommissionen havde ikke desto mindre foretaget en tilbundsående

¹ Kommissionens beslutning K(2009) 3726 endelig af 13.5.2009 om en procedure i henhold til [artikel 102 TEUF] og EØS-aftalens artikel 54 (sag COMP/C-3/37 990 – Intel).

² Processoren er en komponent med central betydning i enhver computer, såvel for systemets generelle ydelse som for dens samlede pris.

³ De mikroprocessorer, der anvendes i computere, kan inddeles i to typer, nemlig x86-processorer og processorer baseret på en anden arkitektur. X86-arkitekturen er en standard, Intel har designet til sine cpu'er, og kan anvendes til afvikling af operativsystemerne Windows og Linux.

⁴ Rettens dom af 12.6.2014, Intel mod Kommissionen, sag [T-286/09](#) (jf. ligeledes [PM nr. 82/14](#)).

⁵ Domstolens dom af 6.9.2017, Intel mod Kommissionen, sag [C-413/14 P](#) (jf. ligeledes [PM nr. 90/17](#)) (herefter »dommen i appelsagen«).

⁶ Den gennemførte økonomiske analyse vedrørte i det foreliggende tilfælde de omtvistede rabatters egnethed til at udelukke en konkurrent, som var lige så effektiv som Intel uden imidlertid at have en dominerende stilling. Analysen

undersøgelse af disse omstændigheder, som førte den til at konkludere, at en lige så effektiv konkurrent havde måttet anvende priser, der ikke var bæredygtige, og at den omtvistede rabatpraksis derfor kunne udelukke en sådan konkurrent. Af denne grund konkluderede Domstolen, at AEC-testen havde haft en reel betydning for Kommissionens vurdering af den pågældende praksis' evne til at have en udelukkelsesvirkning for konkurrenterne, og at Retten derfor var forpligtet til at undersøge alle Intels argumenter vedrørende denne test og Kommissionens gennemførelse heraf. Eftersom Retten ikke havde foretaget en sådan undersøgelse, ophævede Domstolen den oprindelige dom og hjemviste sagen til Retten med henblik på, at denne i lyset af de af Intel fremførte argumenter kunne undersøge de omtvistede rabatters evne til at begrænse konkurrencen.

Ved dommen af 26. januar 2022 annullerede Retten, idet den traf afgørelse i den hjemviste sag, delvist den anfægtede beslutning, for så vidt som de omtvistede rabatter heri var kvalificeret som misbrug som omhandlet i artikel 102 TEUF, og Intel heri blev pålagt en bøde for hele den adfærd, der blev kvalificeret som misbrug.

Retten bemærkninger

Indledningsvis præciserede Retten omfanget af tvisten efter hjemvisningen. Den anførte i denne henseende, at ophævelsen af den oprindelige dom var begrundet i en enkelt fejl vedrørende den manglende hensyntagen i den oprindelige dom til Intels argumentation til anfægtelse af den af Kommissionen fremlagte AEC-analyse. På denne baggrund fastslog Retten, at den som led i sin undersøgelse kunne overtage alle de konstateringer, som ikke var behæftet med den fejl, som Domstolen herved havde konstateret. For det første vedrørte det i det foreliggende tilfælde den oprindelige doms konklusioner om de ikke-skjulte begrænsninger og deres ulovlige karakter, henset til artikel 102 TEUF. Ifølge Retten havde Domstolen nemlig ikke konstateret, at selve sondringen i den anfægtede beslutning mellem praksis, der udgjordes af sådanne begrænsninger, og andre af Intels handlinger, som var de eneste, der var omfattet af den pågældende AEC-analyse, var ulovlig. For det andet overtog Retten betragtningerne i den oprindelige dom om, at Kommissionen i den anfægtede beslutning havde godtgjort eksistensen af de omtvistede rabatter.

I første række iværksatte Retten efter disse præciseringer undersøgelsen af påstanden om annullation af den anfægtede beslutning, idet den fremlagde den af Domstolen fastlagte metode til at vurdere et rabatsystems egnethed til at begrænse konkurrencen. I denne henseende anførte Retten, at hvis et system med eksklusivitetsrabatter, som en dominerende virksomhed havde indført på markedet, kunne kvalificeres som en konkurrencebegrænsning, eftersom det, henset til systemets art, måtte antages, at det havde restriktive virkninger for konkurrencen, var der i denne henseende blot tale om en formodning, som i alle tilfælde ikke fritog Kommissionen fra at undersøge de konkurrencebegrænsende virkningerne heraf. I det tilfælde, hvor en dominerende virksomhed under den administrative procedure havde fremlagt beviser til støtte for, at dens adfærd ikke havde været egnet til at begrænse konkurrencen og navnlig have de foreholdte udelukkelsesvirkninger, skulle Kommissionen således undersøge rabatsystemets egnethed til at udelukke. For det første tilkommer det ikke alene sidstnævnte inden for rammerne af en sådan analyse at undersøge betydningen af virksomhedens dominerende stilling på det relevante marked og for det andet den omtvistede praksis' markedsdækning samt betingelserne og reglerne for tildeling af de pågældende rabatter, disses varighed og størrelse, men den skal ligeledes vurdere eksistensen af en eventuel strategi, som har til formål at udelukke de konkurrenter, der er mindst lige så effektive. Når Kommissionen har foretaget en AEC-test, er denne desuden et af de elementer, som denne institution skal tage hensyn til med henblik på at vurdere rabatsystemets evne til at begrænse konkurrencen.

I anden række efterprøvede Retten indledningsvis, om Kommissionens vurdering af de omtvistede rabatters evne til at begrænse konkurrencen var støttet på den således fastlagte metode. I denne

tilsigtede nærmere bestemt at fastlægge, til hvilken pris en konkurrent, der var lige så effektiv som Intel, skulle have tilbudt sine processorer for at kompensere en producent af originalt udstyr eller en forhandler af mikroelektronisk udstyr for tabet af en den pågældende rabat, for at afgøre, om denne konkurrent stadig kunne dække sine omkostninger.

henseende anførte den straks, at Kommissionen havde begået en retlig fejl i den anfægtede beslutning ved at finde, at den AEC-test, som den ikke desto mindre havde foretaget, ikke var nødvendig for at give den mulighed for at godtgøre, at Intels omtvistede rabatter havde karakter af misbrug. Efter at have konstateret dette fastslog Retten, at den ikke kunne holde sig til denne konstatering. Eftersom det i dommen i appelsagen anførtes, AEC-testen havde haft en reel betydning for Kommissionens vurdering af den pågældende rabatpraksis' evne til at have en udelukkelsesvirkning, var Retten forpligtet til at undersøge alle Intels argumenter vedrørende nævnte test.

I tredje række anførte Retten – idet analysen af de omtvistede rabatters evne til at begrænse konkurrencen indgik i påvisningen af, at der forelå en overtrædelse af konkurrenceretten, i det foreliggende tilfælde misbrug af dominerende stilling – reglerne vedrørende fordeling af bevisbyrden og det krævede bevisniveau. I medfør af princippet om uskyldsformodning, der ligeledes finder anvendelse på dette område, er Kommissionen således forpligtet til at godtgøre, at en sådan overtrædelse har fundet sted, om nødvendigt med en række præcise og samstemmende indicier, som ikke efterlader tvivl herom. Når Kommissionen gør gældende, at de fastlagte omstændigheder kun kan forklares med en konkurrencebegrænsende adfærd, skal eksistensen af den pågældende overtrædelse anses for ikke at være tilstrækkelig bevist, hvis de berørte virksomheder kan give en anden, sandsynlig forklaring på de faktiske omstændigheder. Når Kommissionen lægger beviser til grund, som principielt er egnede til at godtgøre, at en overtrædelse har fundet sted, tilkommer det derimod de berørte virksomheder at godtgøre, at deres bevisværdi er utilstrækkelig.

I fjerde række undersøgte Retten i lyset af disse regler argumenterne om de fejl, som Kommissionen angiveligt havde begået i sin AEC-analyse. Den fastslog i denne henseende, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad havde godtgjort, at hver enkelt af de omtvistede rabatter var egnet til at skabe udelukkelsesvirkninger, henset til de argumenter, som Intel havde fremsat om Kommissionens vurdering af de relevante analysekriterier.

For det første fastslog Retten nemlig med hensyn til anvendelsen af AEC-testen på Dell, at Kommissionen under omstændighederne i den foreliggende sag ganske vist med føje med henblik på vurderingen af »den del, der er åben for konkurrence«⁷, kunne lægge oplysninger, som var andre økonomiske aktører end den dominerende virksomhed bekendte, til grund. Efter at have undersøgt de oplysninger, som Intel havde anført i denne henseende, fastslog Retten imidlertid, at disse oplysninger kunne skabe tvivl hos Retten om resultatet af denne vurdering, hvorfor den fastslog, at de oplysninger, som Kommissionen havde lagt til grund for at konkludere, at de rabatter, som Dell var blevet indrømmet, kunne have udelukkelsesvirkninger i hele den relevante periode, ikke var tilstrækkelige. For det andet var det samme ifølge Retten tilfældet med analysen af rabatterne til HP, idet den udelukkelsesvirkning, der blev lagt til grund, bl.a. ikke var påvist for hele overtrædelsesperioden. For det tredje konstaterede Retten to fejl i Kommissionens analyse med hensyn til de rabatter, der på forskellige betingelser var indrømmet selskaberne i NEC-koncernen, hvoraf den første fejl påvirkede værdien af de betingede rabatter, og den anden vedrørte den utilstrækkeligt begrundede ekstrapolering af resultaterne for et enkelt kvartal til hele overtrædelsesperioden. For det fjerde fastslog Retten endvidere, at der ikke var tilstrækkelige beviser for, at de rabatter, der var indrømmet Lenovo, kunne have udelukkelsesvirkning som følge af de fejl, som Kommissionen havde begået ved den talmæssige vurdering af de pågældende fordele i naturalier. For det femte foretog Retten samme konstatering med hensyn til AEC-analysen vedrørende Media-Saturn, idet den navnlig fastslog, at Kommissionen på ingen måde havde givet en forklaring på årsagerne til, at den i analysen af betalingerne til denne forhandler havde ekstrapoleret de resultater, der var opnået med henblik på analysen af rabatterne til NEC, for en periode på et kvartal til hele overtrædelsesperioden.

I femte række efterprøvede Retten, om der i den anfægtede beslutning blev taget behørigt hensyn til alle de kriterier, der gør det muligt at påvise en prispolitikks evne til at have udelukkelsesvirkning,

⁷ Dette udtryk udpeger den nødvendigvis begrænsede del af markedet, for hvilken Intels kunder ville og kunne overføre deres indkøb til en anden leverandør, henset til navnlig arten af Intels vare, omdømme og profil.

i medfør af Domstolens praksis. I denne henseende fastslog Retten, at Kommissionen ikke havde foretaget en behørig undersøgelse af kriteriet om den omtvistede praksis' markedsdækning og heller ikke havde foretaget en korrekt analyse af rabatternes varighed.

Det fremgår af samtlige ovenstående betragtninger, at **Kommissionens analyse var ufuldstændig og under alle omstændigheder ikke i tilstrækkelig grad gjorde det muligt at påvise, at de omtvistede rabatter havde haft evnen eller havde været egnet til at føre til konkurrencebegrænsende udelukkelsesvirkninger, hvorfor Retten annullerede beslutningen**, for så vidt som denne praksis heri var blevet anset for at udgøre misbrug som omhandlet i artikel 102 TEUF.

Endelig fastslog Retten med hensyn til indvirkningen af en sådan delvis annulation af den anfægtede beslutning på størrelsen af den bøde, som Kommissionen havde pålagt Intel, at det ikke var muligt at identificere den del af bøden, der alene vedrørte de ikke-skjulte begrænsninger. Følgelig **annullerede den hele den artikel i den anfægtede beslutning, hvorved Intel var blevet pålagt en bøde på 1,06 mia. EUR for den konstaterede overtrædelse.**

BEMÆRKNING: Der kan iværksættes appel, der er begrænset til retsspørgsmål, for Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse inden for to måneder og ti dage efter forkyndelsen af denne.

BEMÆRKNING: Annulationssøgsmål tilsigter annulation af retsakter vedtaget af EU-institutionerne, som er i strid med EU-retten. Medlemsstater, EU-organer og borgere kan under nærmere bestemte betingelser indbringe sådanne sager for Domstolen eller Retten. Hvis sagsøgeren får medhold, annulleres retsakten. Såfremt annulationen af retsakten indebærer, at der opstår et retligt tomrum, skal dette afhjælpes af vedkommende institution.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Retten.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Presse- og Informationsafdelingen: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106